

Membres corresponents

Robert Pring-Mill

(11.09.1924 - 6.10.2005)

Robert Duguid Forrest Pring-Mill era un senyor britànic, *don* de la Universitat d'Oxford, hispanista i catalanòfil, lullista insigne, que va ser elegit membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans en el ja llunyà 1966, adscrit inicialment a la Secció de Ciències i, a partir de la seva creació el 1968, a la de Filosofia i Ciències Socials.

Molts recordareu potser d'alguna de les seves vingudes a l'Institut, per exemple pel norantè aniversari. Encara el 2001, quan la seva salut ja començava a ressentir-se, ens va obsequiar en una reunió de la Secció amb una esplèndida comunicació sobre «*L'Arbre de la ciència: el paper dels nombres simbòlics en la cosmovisió lulliana*», redactada directament en català i pronunciada amb un deliciós deix mallorquí, al final de la qual ens va confessar que no solament es considerava lullista (estudiós de Llull), sinó que també en bastants aspectes se sentia lullià (deixeble de Llull).

Pring-Mill havia nascut a Anglaterra (a Essex, a la localitat de Stapelford Tawney), de pares escocesos, l'11 de setembre de 1924 i va morir a Oxford als vuitanta-un anys el passat 6 d'octubre. La seva família s'havia traslladat a Mallorca el 1931, en cerca d'un clima benigne que havien recomanat al seu pare, un soldat professional ferit durant la Primera Guerra Mundial. Allí va aprendre català i, encara molt jovenet, va descobrir l'obra de Ramon Llull. Va ser alumne del col·legi dels jesuïtes de Montisíon fins que l'esclat de la Guerra Civil espanyola va fer que tornés al seu país.

Va estudiar llengües modernes (castellà, francès i català) a la Universitat d'Oxford; s'hi va llicenciar i doctorar i en va ser professor des de 1952 fins a la seva jubilació el 1988 (*fellow* del Saint Catherine's College des de 1965).

Els seus interessos culturals eren molt amplis. Fins i tot va publicar un llibre sobre la societat xinesa, que havia conegut essent soldat a l'Extrem Orient durant la Segona

na Guerra Mundial. Però els seus tres camps principals d'estudi han estat el lullisme, la literatura castellana del segle d'or i la literatura hispanoamericana.

Com a lullista, forma part de la nòmina dels grans, al costat dels germans Carreras Artau, de Platzeck, de Jordi Rubió o d'Alan Yates. Entre les seves publicacions sobre el patriarca de les lletres catalanes, cal recordar especialment el llibre *El microcosmos lul·lià* (1961), que és encara una de les millors introduccions al conjunt de l'obra de Llull i que ha estat traduït a l'anglès, al francès i a l'alemany. Pring-Mill, editor també d'algunes obres lul·lianes, és autor d'una vintena de llarga de treballs sobre el pensament i sobre aspectes estilístics de Llull. L'essencial de la seva aportació en aquest camp es pot llegir en el volum titulat *Estudis sobre Ramon Llull*, editat el 1991 a cura de Lola Badia i d'Albert Soler (Barcelona, Curial i Publicacions de l'Abadia de Montserrat), que aplega, a més de l'esmentat *El microcosmos lul·lià*, els onze textos que els curadors van considerar més rellevants, revisats per l'autor (i traduïts al català per Albert Soler quan va caldre). Entre ells val la pena d'esmentar: «El nombre primitiu de les dignitats en l'Art general», «L'estructura analògica de l'Art lul·liana», «Entorn de la unitat del *Llibre d'Amic i Amat!*» i «Els *recontaments* de l'arbre *exemplificat* de Ramon Llull: la transmutació de la ciència en literatura». Pring-Mill va ser també, des dels anys cinquanta, redactor anglès de la revista *Estudios Lulianos* i del *Romanistisches Jahrbuch* i *magister* de la Maioriensis Schola Lullistica. Entre les moltes distincions rebudes, recordem el Premi Pompeu Fabra als Jocs Florals de la Llengua Catalana de Cambridge (1956), el Premi Ciutat de Palma (1975), la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1990), el Premi Catalònia de l'IEC (1991) i el Premi Crítica Serra d'Or de recerca (1992).

Era també, com ja he anunciat, un distingit hispanista, gran coneixedor de la literatura castellana del segle d'or, amb estudis principalment sobre Calderón, Quevedo i Gracián. I, en tercer lloc, professor i mestre de professors de literatura hispanoamericana, amb treballs importats especialment sobre la poesia de compromís sociopolític, principalment de Pablo Neruda i d'Ernesto Cardenal. (Gràcies a la seva decisiva intervenció la Universitat d'Oxford va atorgar a Neruda el doctorat *honoris causa*, cosa que el poeta després va considerar el primer pas cap al Premi Nobel.) És ben revelador de la personalitat de Pring-Mill que la seva passió per la literatura hispanoamericana el portés a apassionar-se per la geografia i a recórrer en *jeep* el continent de cap a cap.

Vull recordar, per acabar, que va ser el president de la Medieval Society de la Universitat d'Oxford, de l'Anglocatalan Society i de l'Asociación Internacional de Nerudistas. I que l'any 1988, el de la seva jubilació com a professor, va ser elegit membre de la British Academy.

Descansi en pau aquest savi eminent, sempre generós i cordial, gran amic de la llengua i de la cultura catalanes.

Text llegit pel senyor Pere Lluís Font en el Ple del dia 12 de desembre de 2005